

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/96/2024
Identifikačné číslo spisu:	1423207517
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1423207517.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ing. R. B., narodenej XX. N. XXXX, F. R., B. XXXX/X, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou RPK law firm s. r. o., Bratislava, Suché mýto 1, IČO: 56142072, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Ing. Renáta Petrenčíková Karcolová, LL.M., proti žalovanému P. K., narodenému XX. F. XXXX, A., M. XXXX/XX, právne zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s.r.o., Bratislava, Partizánska 2, IČO: 50469738, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Romana Škorcová, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 26C/3/2023, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2024 č. k. 9Co/26/2024-146, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV uznesením z 15. novembra 2023 č. k. 26C/3/2023-39 nariadil neodkladné opatrenie v znení bližšie špecifikovanom vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (výrok I.), vo zvyšku návrh žalobkyne zamietol (výrok II.), poučil žalovaného, že môže podať žalobu proti žalobkyni, ktorá sa bude týkať nárokov na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia (výrok III.), a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.).

1.1. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa v danom prípade osvedčila lekáorskými ošetreniami ako aj trestnými oznámeniami, že žalovaný voči jej osobe prejavuje agresivitu slovnými ako aj fyzickými útokmi. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa hodnoverne osvedčila existenciu potreby bezodkladne upraviť pomery medzi ňou a žalovaným z dôvodu, že žalovaný svojím konaním, ktoré je možné charakterizovať ako psychické a fyzické násilie, zasahuje do telesnej ako aj duševnej integrity navrhovateľky. Z predložených dôkazov mal súd prvej inštancie za to, že sa doterajšie agresívne správanie žalovaného opakovalo, z čoho je možné predpokladať, že bude v obdobnom správaní pokračovať. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nariadil v prospech žalobkyne neodkladné opatrenie s tým, že pokiaľ ide o nepribližovanie sa žalovaného k žalobkyni, určil vo výroku

uznesenia primeranú vzdialenosť 20 metrov (namiesto žalobkyňou požadovaných 100 metrov), na ktorú sa nesmie žalovaný k žalobkyni priblížiť a zároveň určil výnimky z uvedeného obmedzenia tak, aby táto povinnosť bola reálne vykonateľná.

1.2. Súd prvej inštancie vo zvyšnej časti navrhovaného neodkladného opatrenia návrh žalobkyne nevzhliadol ako dôvodný, a preto ho zamietol. Žalobkyňa podľa súdu prvej inštancie v podanom návrhu ani priloženými dôkazmi nijak neosvedčila, že by žalovaný svojim konaním ohrozoval aj ich spoločnú dcéru, naopak žalobkyňa sama na OR PZ v Senci vypovedala, že sa žalovaný voči maloletej správa dobre. Obava, že by raz žalovaný mohol pri útoku na žalobkyňu zasiahnuť aj maloletú nie je podľa súdu prvej inštancie dostatočným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia.

1.3. Žalobkyňa ďalej podľa súdu prvej inštancie nijak neosvedčila dôvodnosť návrhu uloženia žalovanému zákaz kontaktovať žalobkyňu písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami. Sama žalobkyňa podľa súdu prvej inštancie uviedla, že so žalovaným striedavo komunikuje, pričom ani neuviedla, že by ju žalovaný prostredníctvom komunikácie ohrozoval. Uvedený návrh zároveň nespĺňal ani požiadavku proporcionality, keďže mal súd osvedčené, že zákazom kontaktovania žalobkyne by súd neodôvodnene zakázal kontaktovať žalobkyňu za účelom informovania sa o maloletej.

1.4. Ďalej podľa súdu prvej inštancie nebol dôvodný ani návrh žalobkyne, aby súd nariadil kontrolu dodržiavania neodkladného opatrenia nariadením povinnosti technickými prostriedkami. Z podaného návrhu ani priložených listinných dôkazov nemal súd prvej inštancie za preukázané, že by bol žalovaný osobou, ktorá by sa dobrovoľne odmietala podrobiť vykonateľnému súdnemu rozhodnutiu. Rovnako nemal za preukázané, že by voči žalovanému bolo už v minulosti vydané rozhodnutie v trestnom, správnom či inom konaní, ktoré by žalovaný svojim správaním maril. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nevzhliadol dôvodnosť ani účelnosť nariaďovať žalovanému podrobiť sa kontrole uložených obmedzení technickými prostriedkami.

1.5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že aj keď mal žalovaný v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia úspech vo väčšej časti, súd mu nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu v konaní žiadne nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 27. marca 2024 č. k. 9Co/26/2024-146 uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutých častiach potvrdil (výrok I.) a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2.1. Podľa odvolacieho súdu žalobkyňa listinnými dôkazmi osvedčila dostatočným spôsobom ataky žalovaného voči nej, ako aj opodstatnenosť svojich obáv z hroziaceho pokračovania jeho agresívneho správania. Zo strany žalovaného podľa odvolacieho súdu došlo k opakovaným verbálnym a fyzickým útokom na žalobkyňu na rôznych miestach. Odvolací súd k argumentom žalovaného, že on ataky neinicioval len sa bránil útokom žalobkyne poznamenal, že políciou vyžiadané lekárske vyjadrenie obsahovalo konštatovanie, že zistené zranenia zodpovedajú údajom, ktoré poskytla žalobkyňa. Zo zisteného skutkového stavu mal odvolací súd za osvedčený taký stupeň intenzity psychického ale aj fyzického násillia, ktorý zreálňoval pocity ohrozenia žalobkyne. Žalovaný sa pritom podľa odvolacieho súdu neštítal žalobkyňu napadnúť ani v období, kedy bola gravidná, pričom postoj k žalobkyni dokresľuje aj jej názov, pod ktorým ju má žalovaný uloženú v kontaktoch vo svojom mobilnom telefóne. Od žalobkyne tak podľa odvolacieho súdu nemožno očakávať, že bude tolerovať hrozbu prípadných ďalších konfliktných stretov so žalovaným. Odvolací súd skonštatoval, že žalobkyňa osvedčila, že popisované konanie žalovaného ohrozuje jej fyzickú a aj duševnú integritu, narúša jej pociť bezpečia a istoty, čo jej nedovoľuje prežívať svoj život pokojne, a preto bolo nutné neodkladné opatrenie v rozsahu, v akom bolo vyhovené návrhu žalobkyne, potvrdiť.

2.2. K námietke žalovaného, že zákaz priblíženia k žalobkyni obmedzuje jeho možnosť kontaktu so spoločnou maloletou dcérou odvolací súd uviedol, že spôsob styku žalovaného s maloletým dieťaťom je nutné upraviť v osobitnom konaní, v danom prípade bola predmetom odvolacieho konania dôvodnosť dočasnej úpravy pomerov výlučne medzi stranami sporu. Z písomných vyjadrení je zrejmé, že nariadené neodkladné opatrenie plní svoj účel, pričom obe strany dokázali za danej situácie nájsť dočasné riešenie v spôsobe vzájomného odovzdávania maloletej dcéry prostredníctvom tretej osoby. Stanovením výnimky zo zákazu priblíženia žalovaného k žalobkyni v prípade odovzdávania maloletej by znovu hrozilo riziko

vzniku verbálnych či fyzických atakov žalovaného voči žalobkyni.

2.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

3. Žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) podal voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ poukázal na to, že mu dňa 26. marca 2024 bolo zo strany súdu prvej inštancie doručené na vedomie vyjadrenie žalobkyne k vyjadreniu žalovaného. Hoci už nebol vyzvaný na ďalšie vyjadrenie, považoval za dôležité zareagovať na argumenty žalobkyne podaním zo dňa 27. marca 2024. Dňa 18. apríla bolo dovolateľovi doručené rozhodnutie odvolacieho súdu z ktorého vyplývalo, že bolo rozhodnuté dňa 27. marca 2024, t. j. deň potom, ako mu bolo doručené vyjadrenie žalobkyne, čím mu bolo znemožnené dôsledne sa oboznámiť s podaním žalobkyne. Ďalej žalovaný uviedol, že z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd buď nemal k dispozícii repliku žalovaného, alebo tieto listiny a argumenty v nich uvedené odignoroval. V podanej replike podľa žalovaného uviedol argumenty, ktoré mali podľa neho významný vplyv na rozhodnutie a na ktoré nedostal odpoveď. Na základe uvedeného má dovolateľ za to, že odvolací súd akceptoval chybné a neúplné konanie súdu prvej inštancie, keď rozhodol bez toho, aby mal preukázané doručenie všetkých relevantných dokumentov. Rovnako uviedol, že je v právnom poriadku stanovený minimálny rozsah dokumentov, ktoré musí súd doručiť, a to v zmysle § 374 CSP. V prípade, ak by bol dodržaný procesný postup uzákonený CSP, odvolací súd by podľa dovolateľa stihol vec preskúmať, a oboznámiť sa so všetkými listinami a dôkazmi. V predmetnej veci ďalej podľa dovolateľa odvolací súd z jeho argumentov vybral tie, ktoré sa mu hodia pre rozhodnutie v prospech protistrany, na ostatné odvolací súd nereagoval. Uvedené sa podľa žalovaného týka argumentácie v jeho podaní, ako aj dôkazov priložených na jeho obranu. Z uvedeného dôvodu teda napadnuté uznesenie nemožno považovať za riadne a dostatočne odôvodnené. V závere podaného dovolania navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

5. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

5.2. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

5.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto

aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo k ňou tvrdným vadám zmätočnosti.

5.4. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

6. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný namietal, že mu odvolací súd znemožnil uskutočňovať jeho procesné práva, keď rozhodol bez toho, aby mal preukázané doručenie všetkých relevantných dokumentov, resp. že súd nerešpektoval zákonný rozsah doručovania podaní v zmysle § 374 CSP.

7. Inštitút neodkladného opatrenia upravuje CSP v § 324 a nasl. ako tzv. osobitný procesný postup, ktorému zodpovedá zjednodušený a zrýchlený postup pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie a súčasťou takejto špecifickej úpravy je jej založenie, okrem iného, i na momente prekvapenia tým, že tomu, voči komu návrh na neodkladné opatrenie smeruje, sa návrh a ďalšie podania doručujú až s rozhodnutím vyhovujúcim návrhu. Cieľom inštitútu neodkladného opatrenia je poskytnúť rýchlu ochranu porušeným alebo ohrozeným právam subjektu, ktorý podal návrh na jeho nariadenie, prípadne eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu konkrétneho civilného sporového konania nastať. Za týmto účelom zákonodarca zakotvil zjednodušený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie. Súd spravidla rozhoduje v lehote 30 dní bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Táto krátka zákonná lehota neumožňuje, aby súd vykonal riadne dokazovanie a nariaďoval pojednávanie. Inak postupuje iba vo výnimočných a odôvodnených prípadoch. Riadne dokazovanie v zmysle § 185 a nasl. CSP súd nevykonáva a pri rozhodovaní vychádza z obsahu návrhu a zo skutočností, ktoré boli v súvislosti s podaným návrhom osvedčené (k tomu sa obdobne vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 04. augusta 2020, sp. zn. III. ÚS 294/2020).

8. Z vyššie uvedeného vyplýva, že na konanie a rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné aplikovať všetky zásady kontradiktórneho konania, ktoré sú typické pre sporové konanie. Ani zásada rovnosti strán (ktorú treba vnímať aj v spojení so zásadou kontradiktórnosti) sa neuplatňuje tak striktnie ako v konaní vo veci samej. Sporové strany nemusia v každej časti, či druhu konania súčasne disponovať určitým procesným prostriedkom. V prípade niektorých procesných prostriedkov z ich povahy a účelu vyplýva, že ich uplatnenie má k dispozícii len jedna strana. Záujem na rýchlej a účinnej dočasnej ochrane práv žalobcu má prednosť pred právom žalovaného vyjadriť sa k navrhovaným skutočnostiam. Ochrana žalovaného je daná o. i. zodpovednosťou žalobcu za prípadnú vzniknutú ujmu.

9. Podľa § 374 ods. 1 CSP súd prvej inštancie doručí odvolateľovi vyjadrenie k odvolaniu a umožní mu vyjadriť sa k nemu najneskôr v lehote desať dní od doručenia. K vyjadreniu odvolateľa podľa odseku 1 môže protistrana podať vyjadrenie v lehote desať dní od jej doručenia (§ 374 ods. 2 CSP). Podania podľa odsekov 1 a 2 doručí súd prvej inštancie ostatným subjektom. Ďalšie podania strán sa doručujú, len ak je to potrebné na zachovanie práva na spravodlivý proces. (§ 374 ods. 3 CSP).

10. Žalovaný v dovolaní namietal, že mu bolo vyjadrenie žalobkyne zo dňa 18. marca 2024 doručené dňa 26. marca 2024, t. j. jeden deň pred rozhodnutím odvolacieho súdu, v zmysle čoho odvolací súd akceptoval chybné a neúplne konanie súdu prvej inštancie v rozpore s § 374 CSP. Z obsahu spisu predloženého najvyššiemu súdu vyplýva, že vyjadrenie žalobkyne z 18. marca 2024 bolo žalovanému odoslané na vedomie dňa 19. marca 2024 (č. l. 140), a doručené dňa 26. marca 2024, ku ktorému žalovaný následne dňa 28. marca 2024 (č. l. 167) doručil na súd vyjadrenie, t. j. deň po vyhlásení rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd v prvom rade musí uviesť, že žalovaným namietané vyjadrenie žalobkyne zo dňa 18. marca 2024 nie je duplikou tak, ako ho označuje vo svojom dovolaní, ale vyjadrením k duplike žalovaného, t. j. v zmysle § 374 ods. 3 CSP ďalším podaním strany konania. Právo na spravodlivý proces tak bolo v danom prípade zachované samotným doručením podania

žalovanému, a ďalšie vyjadrenie žalovaného bolo už len jeho individuálnou procesnou aktivitou. Na základe uvedeného má dovolací súd za to, že súd prvej inštancie ani odvolací súd nerozhodol s procesným pochybením, keď postupoval podľa § 374 ods. 3 CSP.

11. Aj podľa judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 155/2015) zásada kontradiktórnosti nemá absolútny charakter a nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, ak nedoručené vyjadrenie nemá vplyv na výsledok konania. Je preto nevyhnutné určiť kritériá, kedy je potrebné, aby súd strane doručil podanie protistrany na prípadné vyjadrenie. Ústavný súd SR vníma, že tieto kritériá sa môžu v jeho ďalšej judikatúre vyvíjať a formovať aj v závislosti od typu konania. Nepochybne je však toho názoru, že nejde o situáciu, ak je vyjadrenie bezobsažné, ak sa v ňom len opakujú už uvedené argumenty alebo ak v danej veci do úvahy prichádza len určité súdom zvolené riešenie, na ktoré vyjadrenie strany nemôže mať žiadny vplyv. Nie dávno takýto prístup zvolil aj ESLP vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 09. 2020 (sťažnosť č. 36446/17). Rovnaké závery prijal aj Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV. ÚS 660/2020 z 15. 12. 2020. Podľa dovolacieho súdu možno uzavrieť, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, keď podľa čl. 9 Základných princípov CSP uvedené vyjadrenie zaslal na vedomie žalovanému, pričom CSP nepredpokladá v žiadnom jeho ustanovení lehotu na vyjadrenie k takémuto podaniu strany. Z uvedených dôvodov dovolací súd námietku žalovaného v tejto časti považoval za nedôvodnú.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súdu uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalovaného v tejto časti procesne neprípustné.

13. Dovolateľ ďalej videl naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, keď si podľa žalovaného odvolací súd vybral len tie argumenty, ktoré sa mu hodia pre rozhodnutie v prospech protistrany, a ostatné odignoroval alebo ich neuviedol.

14. Najvyšší súd konštantne pripomína, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmatečnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

14.1. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti.

14.2. V prvom rade je potrebné mať na pamäti, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

14.3. Podľa ústavného súdu, zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

15. K tvrdeniu dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho zásadnými a pre vec rozhodujúcimi argumentami (bez bližšej špecifikácie namietaných argumentov) dovolací súd uvádza, že sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vyjadril ku všetkým relevantným výhradám strán konania. Dovoláním napádané rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za

rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo v danom prípade dospel k záveru, že boli naplnené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, že by si vybral len tie argumenty, ktoré sa mu hodia v prospech protistrany a ostatné odignoroval. Odvolací súd sa v bodoch 39 až 40 vysporiadal s podstatnými námietkami žalovaného, kde uviedol, prečo a na základe akých dôkazov a skutočností žalobkyňa osvedčila, že popisované konanie žalovaného ohrozuje jej fyzickú a duševnú integritu. Rovnako sa vysporiadal s tvrdeniami žalovaného, že sa útokom žalobkyne len bránil ako aj ak námietkam žalovaného, že zákaz priblíženia obmedzuje jeho možnosť kontaktu s maloletou. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že je rozhodnutie odvolacieho súdu neodôvodnené. Vzhľadom na to, že dovolateľ v podanom dovolaní neuviedol ani nešpecifikoval, na aké právne a skutkovo relevantné otázky nedal odvolací súd odpoveď, iba opakovane poukazoval na to, že nezohľadnil ním uvedené argumenty v podaniach, musí dovolací súd pripomenúť, že za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

16. Úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne vo veci rozhodnúť. Najvyšší súd konštatuje, že argumentácia odvolacieho súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam CSP týkajúcim sa predpokladov vydania neodkladného opatrenia pre potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami (§ 325 ods. 1 CSP). Pokiaľ dovolateľ svojou argumentáciou v skutočnosti mienil prejavíť nesúhlas so záverom súdov o osvedčení skutočností dôvodných pre nariadenie neodkladného opatrenia, dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia náležite uviedol, na základe čoho dospel k záveru, že v danom prípade skutočne došlo k osvedčeniu všetkých skutočností, ktorými je nariadenie neodkladného opatrenia podmienené. Najvyšší súd pre úplnosť uvádza, že zdanlivo znevýhodňujúce postavenie subjektu, proti ktorému nariadené neodkladné opatrenie ako výsledok osobitného procesného postupu smeruje, nie je možné považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Toto postavenie je v danom prípade vyvažované právom podať návrh na zrušenie neodkladného opatrenia, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené (§ 334 CSP). Žalovaný má právo kedykoľvek podať návrh na zrušenie neodkladného opatrenia v súlade s ustanovením § 334 CSP, a rovnako sa môže voči žalobkyni domáhať náhrady škody alebo inej ujmy podľa ustanovenia § 337 ods. 1, 2 CSP, o čom bol uznesením súdu prvej inštancie poučený.

17. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

18. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.